

maal at tilveiebringe en forøget Indtægt, kunde der være god Grund til at fremlægge det i Forbindelse med de øvrige indirekte Beskatningslove. Naar man vil have en forøget Indtægt og bringer det i Forbindelse med en anden Balance i Finantserne, navnlig med Tolbloven, kan der være megen Grund til at sige: Samtidig dermed ville vi søge at faae indført en ny Beskatningsmaade, som i og for sig kan være mere retfærdig. Men naar jeg endda har havt Betænkelse ved uheitinget at gaa til den Side, er det, fordi der har reist sig, saa stærke Tvivl om denne Maaler, at jeg, om jeg end for mit Bedkomende villig skal indrømme, at disse Tvivle ere i den Grad bleyne modvirkende, og saaledes som det stiller sig for mig, med megen Styrke modbeviste, vilde, dersom Sagen var paatrængende nødvendig, ikke anse det for uforvarligt for min Samvittighed, at stemme for denne Maalers Indførelse. Men da nu Sagen stiller sig saaledes, at vi ikke erkjende det for paatrængende nødvendigt at faae denne Del af vor indirekte Beskatning ordnet paa en Tid, da en langt større Hoveddel deraf dog kommer til at vente til næste Aar, vil jeg helst have at enhver Tvivl om Maaleren maatte blive hævet, for den indføres, jeg vilde anse det for bedst, at selve de Mænd, som have reist Tvivl om Maalereens Paalidelighed, og som hidtil paa ingen Maade, saaledes som det staar for mig, have faaget deres Tvivl hævet, eller erkjendt deres Paastand om at den nye Maaler ikke er ganske paalidelig, modbevist, selv kom til en Anerkjendelse og Indvømmelse af det Uherettigede ved deres Tvivl og af deres Paastands Beslagthighed, forinden man gaar til at indføre den. Derfor Regjeringen, der altsaa stiller sig saaledes, at den siger: Vi ønske en forøget Indtægt, og en ny Beskatningsmaade, kan jeg sige, at der er Sammenhæng i og Rimelighed for at se at faae Loven sat igjennem, men overfor den Tante, der er kommen frem i Udvalget og yttre sig saaledes: Vi ønske den nye Maaler indført, men vi ønske ikke nogen væsentlig højere Beskatning, maa jeg sige, at jeg ikke kan slutte mig til dem. Thi jeg indser ikke, at man, naar det dog maa indrømmes, at

der er nogen Tvivl, saa skal søge at faae et nyt Beskatningssystem, naar der ikke indvendes Noget for Staten, og det maa dog indrømmes, at den nye Beskatning vil bringe en saadan Forstyrrelse og Forandring tilstede i Forholdet, imellem de forskjellige større og mindre Bedrifter, som hidtil have arbejdet efter den gamle Beskatningsmaade, at der neppe kan være nogen Tvivl om, at en Del af disse Bedrifter vilde komme ud af Egevedgæsten, at de om jeg saa maa sige, — falde overende. Paa en noget lignende Maade hænger det sammen med det tredje Alternativ, som er kommen til os, fra Landstinget. Vi have allerede en Gang forøget Afgiften af Brænderidrifter efter Rarumbeskatningen, nemlig ved Rigsstatloven af 5te August 1864, og jeg tror, at det vil være indrømmet, at ved denne Forøgelse af Afgiften forøgedes yderligere det Misforhold, som havde været tilstede i mange Tider mellem Beskatningen af de store og de små Brænderidrifter; thi ligesom det er blevet oplyst og anerkjendt fra forskjellige Sider, at de store og mere veldeevne Brænderier faae et større Udbytte ud af det samme Rarum, og omvendt, at de mindre og mindre veldeevne Brænderier faae et mindre Udbytte, saaledes er det ogsaa aabenbart, at det, da den allerede var en Afgift, den Gang Rarumbeskatningen var 4 Mk. pr. Tønde Rarum, blev en større Afgift, da Afgiften forøgedes til 1 Rbd. pr. Tønde Rarum, der bliver da for de mindre et større Misforhold overfor de større at arbejde imod, og dette Misforhold bliver naturligvis end endnu større, naar Afgiften forøges fra 1 Rbd. til 1 Rbd. 40 Sk. pr. Tønde Rarum. Ligesom vi altsaa ved Loven af 1864 vistnok bevirkede, at en Del Brænderier bleve nødt til at standse deres Virksomhed paa Grund af, at det Misforhold, under hvilken de arbejdede, overfor de større Brænderier, blev for stort, saaledes vilde vi her yderligere forøge de paasfættede Forhold for de nu tiloversblevne Brænderier og altsaa forøge det Antal af dem, som vil være nødt til at gaa af Veien. Jeg kan altsaa ikke skjønne rettere, end at dette er en mislig Sag at gaa ind paa, navnlig naar vi tillige have den Forventning, at vi vilde komme til en Tid, da vi